

JET

ZRADA

RUSSELL BLAKE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JET
ZRADA

JET

ZRADA

RUSSELL BLAKE

FANTOM Print / Mystery Press

2016

Copyright © 2012 by Russell Blake
Translation © Helena Dvořáková, 2016
Cover Image © Michael Schubert / Lucifer-Verlag, 2014
Cover Design © Jan Matoška, 2016
Czech Edition © FANTOM Print, Ostrava 2016

ISBN 978-80-7398-812-8 (ePub FANTOM Print)
ISBN 978-80-7398-813-5 (mobi FANTOM Print)
ISBN 978-80-7398-814-2 (PDF FANTOM Print)

ISBN 978-80-88096-16-0 (ePub Mystery Press)
ISBN 978-80-88096-17-7 (mobi Mystery Press)
ISBN 978-80-88096-18-4 (PDF Mystery Press)

1. KAPITOLA

Gordon dloubl do svého spícího společníka. „Doug, probud' se.“

Doug měl bradu svěšenou na hrudi a jeho špinavé zelené vojenské tričko bylo úplně propocené. Byla horká, dusná noc.

Gordon do něj znovu štouchl ramenem.

Doug se zachvěl, zvedl hlavu a pootevřel zakalené oko.

„Co?“

„Psst. Potichu,“ zasyčel Gordon. „Ať na sebe neupozorníme strážce.“

Pohnul nohama mezi rostlinami hnijícími v bahně a pak letmo pohlédl na lýtko svého přítele. Maskáčové kalhoty měl odstřížené u kolen a jeho střelná rána, omotaná špinavým obinadlem, byla plná hnisu. Červenohnědá skvrna zaschlé krve na obvaze se hemžila mravenci, kteří čile prozkoumávali kdysi bílou gázu.

Doug byl bledý. Jeho tělo bojovalo s infekcí a horečkou. To, že už dva dny neměli ani sousto a každé čtyři hodiny dostávali jen trochu vody, jim také zrovna moc neprospívalo. Džungle v horách na jihu Myanmaru byla i za těch nejpříznivějších podmínek krutá a nemilosrdná a bylo víc než jasné, že když je nezabijí jejich věznitelé, udělá to brzo sama příroda.

„Už se mi téměř podařilo uvolnit si ruce,“ zašeptal Gordon. „Při-suň se blíž, ať můžu zapracovat i na těch tvých.“

Oba muži byli na okraji mýtiny připoutáni ke kůlu zatlučenému do země a ruce měli za zády svázané provazem – poněkud primitivní, avšak účinný způsob věznění. I když ne že by kolem bylo moc

míst, kam by se dalo utéct. Zlatý trojúhelník, který se táhl od Myanmaru až k Vietnamu a zahrnoval i část Laosu a severního Thajska, byl oblastí, kde neplatily žádné zákony. Kromě několika náhodně roztroušených domorodých vesnic, jejichž obyvatelé žili v naprosté bídě, se od obzoru k obzoru táhla jen džungle a rozlehlá opiová pole.

„Jak?“ zamumlal Doug, na Gordonův vkus až příliš hlasitě.

„Zmlkni. Prostě se trochu přišoupi. A hlavně buď zticha.“

Doug udělal, co mu řekl. Přisunul se, aby Gordon dosáhl na jeho zápěstí.

Noc byla temná. Slabá měsíční záře, pronikající skrz koruny stromů, však poskytovala dost světla na to, aby odhalila ztrhané rysy Dougovy tváře. Když pohlédl doprava, dokázal Gordon rozpoznat stany hlavního tábora na mýtině a několik chatrčí z hrubě otesaného dřeva nedaleko lesa, jen kousek od jedné z nespočetných říček v horách Šanského státu, které lemovaly hranici s Laosem a Thajskem.

Ostrým kusem bambusu, který se mu podařilo odštípnout ze spodní části kůlu, začal Gordon řezat provaz. Zubaté ostří se mu zatínalo do kůže a z rukou mu tekla krev – na tom však nezáleželo. Bylo to prosté. Pokud neuprchnou, zemřou.

Tušil, že je asi jedna hodina ráno. Slunce zapadlo už nejméně před pěti hodinami. Přestože bylo Gordonovo vnímání času poněkud zkreslené, tohle dokázal podle narůstající dehydratace, hladu a měnících se povětrnostních podmínek odhadnout poměrně přesně. Nechávali je venku bez povšimnutí během pravidelně se opakujících lijákových a horský vítr, který následně osušoval jejich kůži, s sebou přinášel roje komárů. Gordon už měl z jejich štípanců úplně oteklý a zarudlý každíčký nechráněný kousek těla. A stejně tak i Doug.

O nemocech přenášených komáry, které byly pro tuto oblast typické, raději ani nepřemýšlel. Horečka dengue, malárie, žlutá zimnice,

chikungunya... stejně tak i břišní tyfus, žloutenka, mor, hemoragická horečka a spousta dalších radostí, které člověka mohli potkat z pouhého pití vody nebo při kontaktu s obyvateli džungle.

Právě teď ale měli závažnější problémy.

Gordon napínal uši, jestli z tábora nezaslechne nějaký zvuk. Všude bylo ticho. To však mohlo být jen zdání, protože mezi chýšemi a džunglí se dnem i nocí zcela neslyšně pohybovaly náhodné hlídky, tvořené dvěma až třemi muži s útočnými puškami přehozenými přes rameno. Byli to Šanové: místní domorodci, kteří znali tuhle oblast jako svoje vlastní boty. Nájemní zabijáci, placení za to, že žili jako psanci a hlídali muže, který pro ně představoval svým způsobem boha.

Byl to běloch.

Neasiat. Byl neuvěřitelně bohatý, nesmírně si chránil soukromí a svoje území ovládal jako vojenský diktátor.

Gordon jejich nepolapitelný cíl – *faranga*, který byl pod ochranou domorodců a v jehož táboře byli nyní nedobrovolnými hosty, ani nezahlédl. Z tlumených hovorů dozorců vyrozuměl, že tam nejspíš vůbec není. Takže i kdyby vše proběhlo podle plánu a podařilo se jim vplížit do tábora, aniž by je zajali, stejně by to bylo marné.

Cítil, že provaz, kterým měl Doug svázané ruce, se díky jeho úsilí s bambusem pomalu, ale jistě třepí, a dál systematicky pokračoval v řezání.

Během další hodiny Doug znovu upadl do bezvědomí. Gordon ho nechal být. Veškerou sílu, kterou teď načerpá, bude už velmi brzo potřebovat.

Temné ticho rozřízl jakýsi hluk. Ozvalo se praskání větví a na mýtinu vstoupili dva ozbrojení muži, kteří se spolu bavili v místním nářečí – dorazila noční hlídka. V táboře byl klid i během dne, muži se líně poflakovali a jediné, čemu se věnovali, bylo vaření, bezpečnostní obchůzky a hraní karet. Když tam jejich patron nebyl, neby-

lo koho chránit. Kdo by se asi tak chtěl postavit po zuby ozbrojené skupině mužů jen proto, aby jim zabavil stany nebo zbraně? V téhle části světa byla zbraní hromada – v místních horských vesnicích byly běžnější než boty.

Gordon přimhouřenýma očima sledoval, jak nově příchozí zamířili k malému ohni, kde seděl další muž s kalašnikovem na klíně. Oba mu shodně pokynuli, aby jim podal svoji láhev. Nejdřív tak trochu protestoval, ale potom se zasmál a vydal jim ji. Vytáhli cigarety, pak i nezbytné karty a promíchali je. Tím byly přípravy na další noční přerodělování bohatství ukončeny.

Až se cíl vrátí, bude podobné lajdáctví tabu. Nakonec oba četli jeho dokumentaci. Bylo velké štěstí, že se Gordonovi podařilo uvolnit provaz právě v noci, kdy byla ochranka tak laxní. To by mohla být výhoda, díky níž si třeba nakonec zachrání život.

I když Dougovy vyhlídky nebyly moc dobré.

Střela sice minula kost, ale do rány se muinfekce, což ho bude výrazně limitovat v tom, jak velký kus cesty bude schopen urazit. Gordon zvažoval, že by se vypařil bez něho, neměl na to však srdce. Dobře věděl, že kdyby utrpěl zranění on, Doug by s ním zůstal. Po všem, čím spolu prošli, bylo tohle to nejmenší, co mohl pro Douga udělat.

Což však neznamenalo, že by jeho šance byly nějak zvláště příznivé.

Gordon doufal, že když budou strážci pokračovat v pití, mohli by se s Dougem za hodinu pohnout z místa a zmizet v džungli. Ale co pak? Byli celé dny vzdáleni od čehokoli, co by aspoň trochu připomínalo civilizaci. A tohle nebyla jediná ozbrojená skupina v regionu. Pašeráci drog, gangsteři, obchodníci s bílým masem, pytláci: na podobné existence mohli v zemi nikoho, kterou představoval Trojúhelník, narazit doslova na každém kroku. A bylo jisté, že kdokoliv z nich je bez sebemenšího zaváhání zabije.

No, nebyl to zrovna ten nejlepší scénář. Ani tím se však nebudou muset vzrušovat, pokud se Gordonovi nepodaří uvolnit ruce.

O dvacet minut později konečně ucítil, jak se i poslední kousek lana s tichým lupnutím oddělil. Znovu štouchl do Douga.

„Hej. Jsi volný. Teď ty. Přeřízni stejným způsobem zbývající kus mého provazu.“

Doug sebou trhl a nechápavě na Gordona pohlédl.

Možná přece jen byla chyba čekat. Byl mimo. Blouznění vyvolané infekcí už příliš pokročilo.

„Dougu, popadni ten kus bambusu. Ruce nech za zády a nedělej žádné prudké pohyby. Řež, dokud nebudu volný.“

Doug se probral a vrátil zpět do reality. Gordon ucítil, jak jeho prsty sevřely bambusový úlomek.

Po chvíli se jeho pouta konečně oddělila. Odtrhl od sebe zápěstí. Do strnulých rukou mu zase začala pořádně proudit krev a poněkud nepříjemným způsobem se mu do nich opět vrátil cit. Chvíli pozoroval ozbrojence. Právě dorazili láhev, mastili karty a jako obvykle bez uzardění švindlovali. Jejich tichou noční hlídku přerušovalo jen občasné řhnutí či suchý kašel. Strážci od nich byli vzdáleni asi šedesát pět metrů a Gordon doufal, že když se jim podaří doplazit se do houští, bude trvat celé hodiny, než si vůbec někdo všimne, že zmizeli. Od západu slunce je nikdo nekontroloval a podle průběhu posledních dvou nocí předpokládal, že dřív než za rozbřesku se na ně nikdo ani podívat nepřijde.

„Dougu, poslouvej,“ zašeptal Gordon. „Proklouzneme kolem tamhletoho trsu rostlin a pak práskneme do bot. Zvládneš to?“

Když teď měl volné ruce a byla tady šance uniknout, vypadal Doug zase trochu čilejší.

„Myslím, že ano. Jak to uděláme?“

„Půjdu první. Je tady málo světla, takže pokud neuděláme nějakou hloupost, nemůžou si nás všimnout. Jakmile budu mimo dohled, připlížíš se za mnou. Pak se vydáme z kopce dolů. Když vydržíme do svítání, dokážeme podle slunce určit směr, kterým pokračovat. Tak bychom se mohli dostat k thajským hranicím.“

Doug přikývl.

Gordon naposledy pohlédl na hlídače, opatrně se příkrčil, přetočil se na břicho a pak se začal plazit směrem ke stromům. Nikdo si ho nevšiml – neozvaly se žádné výstřely, nespustil se žádný poplach. Jakmile dorazil do houští, otočil se a vyhlížel Douga. Doufal, že neudělal fatální chybu, když se ho rozhodl vzít s sebou.

O dvě minuty později se Doug objevil vedle něj. Postavili se a Doug nejistě přenesl váhu na zraněnou nohu. V očích se mu zračila krutá bolest, snažil se ji však potlačit.

Naposledy se ohlédl k táboru a pak se ponořili do křovinatého porostu. Za doprovodu zvuků nočních tvorů se proplétali těžko prostupnou vegetací a doufali, že jim slabý měsíční svit pomůže najít nějakou cestičku.

Trmáceli se kupředu a pokračovali ve své nesnadné cestě za svobodou. Gordon podpíral Douga, který už byl z děsivé infekce, která dávala jeho tělu pořádně zabrat, hodně vyčerpaný. Nestěžoval si však a vlekl se dál. Gordonovu ruku svírala palčivá bolest v místě, které se zanítilo poté, co mu dozorcí surově vyřízli implantovaný sledovací čip. Zůstala mu tam hluboká otevřená rána. Jak strašně musel trpět Doug, to si mohl jen domýšlet.

Klestili si cestu houštím a spleť popínavých rostlin, až došli k potoku, který se vinul dolů od tábora. Podél jeho břehů vedla zvířecí stezka. Ta jim umožnila zrychlit tempo.

„Krucí. Ach bože...“ vykřikl Doug, když si v rozryté brázdě podvrtl kotník a ještě víc si rozdrásal těžce poraněný lýtkový sval. Do očí mu vyhrkly slzy.

„Dáme si chvíli pauzu a propláchneme ten obvaz. Voda ti pomůže a budeš se cítit lépe,“ řekl Gordon, zatímco Doug klesl k zemi a chytil se za nohu.

Když Gordon odvíjel gázu, Doug jen s obtížemi lapal po dechu a chroptěl.

Byl to nesnesitelný zápach. Jako hnijící maso. Nahoru podél žil se táhlo nepěkné zbarvení a z rány prosakovala krev smíšená s hnisem. Gordon poranění opatrně omyl. Hmyz, který se v něm zabydlel, raději nekomentoval. Voda ho odplavila, avšak Gordon si nic nenalhával. Pokud Doug přežije, nejspíš o tu nohu přijde. Le-daže by se jim snad podařilo dostat včas k nějakým zázračným antibiotikům.

„Jak to vypadá? Bolí to jako s...“

Gordon pootočil hlavu na stranu a zvedl prst ke rtům.

„Co se děje?“

„Psst,“ zašeptal Gordon a nastražil uši. „Zatraceně. Musíme se pohnout. Hned. Ukaž, dodělám to. Nemáme času nazbyt.“

Gordon vyždímal obvaz a rychle ho ovinul kolem rány – kulka sice prošla čistě lýtkovým svalem, následná infekce ale napáchala nesmírné škody.

Doug se na něj znepokojeně podíval. „Co jsi zaslechl?“

„Psa.“

S obtížemi se postavili na nohy a vstoupili do potoka. Doufali, že tím zahladí stopy – i když Gordon se obával, že zápach, který se li-nul z Dougovy rány, bude představovat nesmazatelnou pachovou stopu.

Neměli tušení, jak se jejich věznitelé dostali ke psovi. Pravděpo-dobně v některé z okolních vesnic. Za pár dolarů tam bylo možné koupit cokoli, dokonce i ve tři hodiny ráno. Štěstí je právě opustilo.

Po obloze se honily mraky a náhle, bez varování, se spustil prudký liják. Oba muže zmáčel a jejich cesta byla v tu chvíli ještě temnější než dřív. Před průtrží mračen se nebylo kam ukrýt. To, že promoknou na kost, bylo ale tak jako tak jejich nejmenším problémem.

Doug několikrát klopýtl a zařval bolestí. Znovu si natáhl už tak dost rozdrásaný sval a tentokrát to vypadalo, že nebude schopen po-kračovat dál.

„Nech mě tady,“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Ani náhodou. No tak. Seber se.“

„Já... nezvládnou to. Je to strašně...“

Dávka vypálená z pušky rozervalo Dougovo tělo a kulky prosvištěly kolem Gordona, který se instinktivně vrhl na zem. Doug se zkroutil, složil se vedle něj, zachrčel, naposledy vydechl a pak zůstal nehybně ležet. Hluk, který vydávali muži a zvíře deroucí se džunglí jen několik set metrů odtud, mluvil jasně: Gordonův čas vypršel. Přemítal, jestli se s ním potáhnou zpátky, nebo na místě ukončí jeho utrpení kulkou do hlavy.

Děšť znovu nabral na síle a na Gordona začaly dopadat velké kapky. Využil dočasného krytí, které mu to nabízelo, a snažil se prodrat vpřed a navýšit vzdálenost, jež ho oddělovala od pronásledovatelů. Jeho boty s dusotem narážely na kamenité koryto, přívaly vody kolem něj však vše spolehlivě přehlušovaly. Gordonovou jedinou nadějí teď bylo, že nikdo z nich nemá brýle na noční vidění. Nebo ještě hůř – infračervený zaměřovač. Pokud ano, byl už prakticky mrtvý.

Držel se potoka, dokud nedorazil k místu, kde rozbourená voda přecházela ve vířící pěnu. Přívaly deště proměnily potok v bystrinu plnou peřejí. Opatrně našlápl na vyčnívající kameny a začal postupně přeskakovat z jednoho na druhý. Doufal, že se mu podaří dostat na protější břeh a že liják jeho únik zakryje.

Na třetím kameni mu podklouzla noha. Ztratil rovnováhu a ucítil, že padá. Dezorientovaný tvrdě dopadl do vody a síla nárazu mu vyrazila dech. Zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Přitom si všiml teplého pramínku, který mu stékal po krku. Zvedl ruku a sáhl si na týl. Když ji odtáhl, spatřil krvavou šmouhu.

Rozhlédl se kolem, vydrápal se na nohy a pak se rozeběhl podél břehu stále se rozšiřujícího potoka. Přitom napíнал sluch, zda nezaslechne pronásledovatele. Tlumený psí štěkot mu zodpověděl vše,

co potřeboval vědět. Bylo třeba od nich zvýšit odstup, dokud to bylo možné. Až přestane pršet, bude na ráně. Všichni strážci byli místní, najatí z nedalekých osad, a Gordon vůbec nepochyboval o tom, že mnozí z nich fungovali jako průvodci po pašeráckých stezkách, kterými byly okolní hory protkány. Jeho jedinou výhodou teď byl drobný náskok a temná noc. Jakmile přijde ráno – pokud tedy vůbec tak dlouho vydrží –, bude z něj mrtvý muž. Ledaže by se mu podařilo dostat přes hranice do Thajaska do relativní civilizace.

Ironií bylo, že si dobře uvědomoval, co to znamená být kořistí. Tohle byla mise „najdi a znič“ a cíl, přestože stále unikal, byl relativně bezproblémový. Gordon už dříve úspěšně provedl podobné operace v Afghánistánu, na Balkáně a na Středním východě. On byl predátorem. Tohle se nemělo stát.

Stále ho pronásledoval hluk mužů, kteří si razili cestu mezi stromy. Nyní však už z větší dálky.

Možná byl jeho manévr úspěšný. Ale i kdyby... teď se musí co nejdříve dostat pryč od potoka. Svému účelu už posloužil. Avšak držet se ho bylo až příliš snadné.

Napravo zahlédl stěží viditelnou pěšinu, která se vinula směrem od vody. Chvilíčku zaváhal a pak se překotně rozeběhl po stezce dolů. Ze ztráty krve se mu točila hlava, přesto se snažil přimět k co nejvyšší rychlosti. Brzy bude muset zastavit a pokusit se s krví vytékající z rány něco udělat, aby ozbrojencům příliš neusnadňoval práci.

Džunglí za ním se rozléhaly výkřiky. Bylo to však dostatečně daleko na to, aby jiskřička naděje stále ještě žila. Pokud pes ztratil u potoka pachovou stopu, pak byli pronásledovatelé stejně slepí jako on. A tohle byla rozlehlá oblast.

Stezka se zúžila a pnoucí se rostliny drásaly Gordonovi kůži. Dal by v tu chvíli všechno za mačetu a pušku M4. Mačeta by stačila – i s tou by s amatéry, kteří mu byli na stopě, udělal krátký proces.

V dálce se ozvaly výstřely. Neprovozelo je však lámání a drcení vegetace. Ozbrojenci stříleli po přeludech.

Na jednom ze stromů zaznamenal pohyb a zarazil se. Spatřil upřený pohled svítících očí. Zamžoural v šeru a pak sebou leknutím trhl. Na větvi se krčil levhart skvrnitý – šelma schopná skolit jelena.

Velká kočka s prskáním sledovala, jak se opatrně sune pryč. Udržoval přitom oční kontakt, aby si snad šelma nemyslela, že se jí bojí. Gordon dobře věděl, že zvířata dokážou vycítit strach. On však teď nespádal boj s hladovým levhartem a rozhodně ho nechtěl jakkoli dráždit. Nakonec vážil alespoň třicet kilogramů, takže by mohl Gordonovi hodně ublížit – obzvláště teď, když byl tak oslabený. Couvl, zdálo se však, že levhart je odhodlaný ho napadnout. Zjevně cítil krev.

Dělilo je pouhých šest metrů a navzájem na sebe zírali, dokud si kočka neuvědomila, že v džungli jistě najde snazší kořist, ladně přeskočila na jinou větev, pak se postupně propracovala až k zemi a plavnými skoky zmizela v listí.

Gordon si s úlevou vydechl a dál si razil cestu pěšinou. Velice dobře si uvědomoval, že ozbrojenci jsou mu i nadále v patách. Podle zvuku posledních výstřelů odhadoval, že od něj můžou být tak čtyři sta metrů, možná i víc. Do svítání se jim ale chtěl vzdát, pokud to bude jen trochu možné, na několik kilometrů. Když pes znovu nezachytí jeho pach, mohl by to zvládnout. Jestliže tedy nevykrvácí nebo ho něco nesežere.

Seběhl z kopce a zpomalil. Pohltila ho hustá, silná vrstva přízemní mlhy, která jako závoj zahalovala údolí. Měl zhruba představu o tom, kde se nachází, nicméně poté, co byli s Dougem přesunuti z místa, kde je zajali, to byla představa vskutku jen přibližná. Příruční GPS by teď rozhodně přišla vhod.

Z kopce zazněly výkřiky a po nich i štěkání. V tu chvíli Gordon věděl vše podstatné. Pes znovu zavětril pach krve a vedl pronásledovatele

přímo k němu. Štěkot psa se zdál každou minutou hlasitější. Gordon se nenechal odradit. Zatař zuby, zabral a znovu zrychlil tempo.

Klopýtl o jednu z plazivých rostlin, sletěl na zem a už se kutálel ze svahu. S neustále se zvyšující rychlostí se řítit dolů z kluzkého, rozbahněného kopce. Oběma rukama se snažil pád zpomalit, ale bylo to k ničemu. Zemská přitažlivost ho měla v moci a povrch rozmáčený deštěm připomínal kluziště.

Pak jeho pád náhle zastavil prudký náraz do kmene stromu. Zadunělo to a Gordon měl pocit, jako by mu v hrudi něco křuplo. Vytušil, že to bude zlomené žebro. Možná dvě. Jednoduchý úkol se nyní proměnil v tvrdou zkoušku a Gordon začínal pochybovat, že z ní vyvázne živý. Z hlavy mu pořád tekla krev a ruce měl úplně rozdrásané. Jedinou dobrou zprávou bylo, že o podobný – nejméně sto metrů dlouhý – sešup ze srázu se žádný z jeho pronásledovatelů, jestliže to má v hlavě v pořádku, pokoušet nebude. Takže pokud se mu podaří najít další pěšinu a jakžtakž udržet rychlost, mohl by mít šanci.

Přestože si připadal, jako by měl za sebou deset kol v ringu s medvědem, donutil se vstát. Sípavě dýchal a při každém nádechu mu hrudí projela bodavá bolest. Pořád se ale zdálo, že by to mohl zvládnout.

Rozrazil rameny křoví. Dával přitom dobrý pozor, kam šlape, protože si uvědomoval, že kolem kromě ozbrojenců číhají i jiná nebezpečí. Levharti, sem tam tygr, barmská krajta – ti všichni lovili pod rouškou tmy. A Gordon byl zraněný a krvácel, neměl žádnou zbraň a byl vyhladovělý a vyčerpaný, což z něj činilo lákavou kořist pro cokoliv, co by se na něm rozhodlo vyzkoušet své štěstí.

A co bylo vůbec nejhorší, poprvé v kariéře selhal.

Přišel o parťáka. Byl zajat. A nezjistil nic, co by nevěděl už před začátkem téhle katastrofální operace.

Mrholení ustalo a stromy kolem vypadaly jako němí strážci, zatímco Gordon bezcílně klopýtal a snažil se najít stezku, která by mu

pomohla odpoutat se od pronásledovatelů. V okolní trávě cvrkal a bzučel hmyz a občas jeho strastiplnou cestu zpestřil nějaký šelest – to když nějaké zvíře nepozorovaně odpelášilo pryč. Podrážky bot mu ztěžkly nánosy bláta a nohy měl jako z olova. Nedostatek spánku a hlad si vybíraly daň, a síly ho pomalu opouštěly, jak se snažil z potlučeného těla vymáčkout maximum.

Právě když se Gordon dostal k malé mýtině, mraky se trochu rozeštopily a vykoukl měsíc. V jeho přízračné záři zahlédl na protější straně v houštině mezeru.

Pak se nad otevřený prostor přeplazila mlha a zdánlivý přelud zahalila. Gordon se dopotácel ke stromům. Byl přesvědčený, že to nebyla jen pouhá vidina. Z dále za ním se znovu ozval štěkot, který ho donutil pohnout se kupředu.

Tam.

Jen pár metrů.

Na okamžik myslel, že ztratil rovnováhu, pak však zaslechl praskání suchých větví a zřítíl se do tmy.

Tělem mu projela omračující bolest. Příšerná, pronikavá bolest, která zachvátila celou jeho hrud', břicho i nohy.

Zastřeným zrakem hleděl na oblohu, odkud měsíc s úšklebkem sledoval tu úžasnou podívanou – Gordonovo tělo bylo nabodnuté na naostřených bambusových kůlech na dně jámy a jeho tmavá krev s děsivými odlesky prosakovala kolem smrtících kopí. Jeho mysl, v tu chvíli jakoby odtržená od těla, přemítala, zda byla past nachystána na divočáka, jelena či nějakou jinou kořist. Vědomí postupně opouštělo jeho zubožené tělo a bolest ustupovala. Jeho život spěl k nečekanému konci v bezejmenné, bohem zapomenuté, špinavé díře kdesi uprostřed džungle.

Gordona přemohl příval lítosti a vzpomínek a čas jakoby se náhle zastavil. Jeho poslední myšlenka byla, že takhle to přece nemělo skončit, že toho měl ještě tolik před sebou. Ačkoli bylo mnoho

těch, kteří zemřeli jeho rukou, zatímco on vždy jen lhostejně přihlížel, jak jejich život vyhasíná, jeho vlastní konec ho zaskočil a on konečně pochopil zmatený pohled v očích svých obětí, když přišla jejich chvíle.

Ještě jednou se mimovolně zachvěl a jeho tělo se mezi kůly napjalo. Ztuhl, svaly se mu křečovitě sevřely a pak ochably. Plíce se mu zaplnily krví, zachroptěl a naposledy vydechl. Jeho srdce vzdalo marný boj a přestalo tlouct.

2. KAPITOLA

Současnost, Omaha, Nebraska

Letiště bylo plné lidí. Všechno bylo moderní, z chromové oceli a početné restaurační řetězce nabízely předražené bagety a další lehké svačinky a kávu za šest dolarů. Prim zde zjevně hrálo hovězí a ze všech zdí, pokud zrovna nebyly vyzdobeny reklamními poutači, lákajícími zákazníky na výjimečné hamburgery nebo extra velké nápoje či zákusky, vyvaloval na kolemjdoucí oči skot.

Vzduch byl svěží a Jet se s kufrem v ruce přes parkoviště pomalu blížila k autu z půjčovny, přičemž se musela vyhýbat četným kalužím z tajícího sněhu. Rozlehlý stát Nebraska spatřila už při příletu a její první dojem z něj i z Omahy by se dal shrnout jedním slovem: placka. Zahlédla jen několik kopečků, vysokých sotva pár desítek metrů a pokrytých zemědělskou půdou. Navzdory tomu, jak bylo město veliké, v něm panovala rodinná atmosféra, jako na typickém americkém předměstí. Ze vzduchu vypadalo jako jedna obrovská zástavba rodinných domů.

Našla svůj Chevrolet, hodila kufr na zadní sedadlo, vklouzla za volant a nastartovala motor. Malý čtyřválec se roztočil, a jakmile se zahřál, začal monotónně hučet. Mezitím už Jet dorazila k výjezdu a podala obsluze potřebné papíry.

Let z Paříže byl dlouhý a navazující část cesty z Chicaga otravná, nicméně teď byla tady. Zbývala jen otázka, co dál. Měla adresu a jméno. A to bylo vše. Neměla žádný plán. Žádnou konkrétní strategii.

Snažila se něco vymyslet v letadle, ale na to, aby byla schopná dopracovat se k plánu, který by byl smysluplný a účinný, toho věděla příliš málo. Jedinou informací, kterou měla k dispozici, byla totožnost osoby, jíž byla její dcerka předána poté, co jí ji po porodu ukradli. Neměla vůbec představu o tom, co ten člověk či lidé vědí, nebo nevědí. Netušila, jakou historku jim David navykládal. Silně však pochybovala, že by jim řekl pravdu. To nikdy nebyl jeho styl. Nejspíš si mysleli, že je dítě sirotek nebo že bylo odebráno z nějakého nevyhovujícího a násilnického prostředí.

Jet svoji dcerku Hannah nikdy ani nespatriřila. Byla si jistá, že svoji dvouletou holčičku pozná, pravda ale byla taková, že by ji poznat nemusela. Od chvíle, co malá dívenka zmizela po komplikovaném porodu z nemocnice, o jejím životě Jet nevěděla vůbec nic – doktor jí tenkrát nalhal, že děťátko zemřelo během porodu.

Nevěděla dokonce ani to, jak se její dcerka jmenuje.

Neznala její nové jméno. Jméno, jež jí dali lidé, kteří byli těmi jedinými rodiči, jaké kdy poznala.

Jet do očí vyhrkly slzy, snažila se však přemoci a neplakat. Z utrpení, kterým si prošla během posledních několika dnů, byla už vyčerpaná: Smrt milovaného muže, jenž padl do rukou Grigenka, nemilosrdného vraždícího ruského oligarchy, který poslal tým zabijáků i na ni. Přestřelka na jeho jachtě. Nervy drásající útěk z Francie. Odhalení, že její dcera, kterou považovala za mrtvou, ve skutečnosti žije.

Věděla, že jí docházejí síly a že už mele z posledního, nemohla se však zastavit, dokud svoji dcerku nebude mít zpět.

A co potom?

Co dál?

Dívala se na svůj odraz ve zpětném zrcátku a prohlížela si nedávno zastřížené, na černo obarvené vlasy. Pak se zarazila při pohledu na své oči. Zračila se v nich únava. Poslední týden se na ní podepsal

a prožitý stres se už začínal projevat, přestože to nikdo kromě ní neviděl. Potřebovala si odpočinout.

Nejdřív ale musí dostat zpátky svoji holčičku.

Jet zalovila v kabelce a vytáhla příruční GPS jednotku. Stiskla palcem tlačítko a zapnula ji. Nevelký displej zablikal. Na maličké klávesnici vyťukala prstem adresu, kterou si vryla do paměti, a pak se zahleděla na obrazovku. Podle navigace byla dvanáct kilometrů od domu a rychlý pohled na zobrazenou mapu jí prozradil, že by tam mohla dorazit během čtvrt hodiny.

Zahnula na hlavní tepnu, která směřovala k okrajové části Omahy, a hlavou se jí honily nejrůznější scénáře, co asi tak spatří, až dojede na místo, kde její dcerka strávila celé dva roky svého života. Nevěděla, co očekávat, a hrdlo měla sevřené nahromaděným napětím. Snažila se uklidnit a uvolnit. Příliš se rozrušovat bylo nebezpečné a k ničemu.

Když dorazila k zástavbě, zjistila, že je stejně anonymní jako všechny, které kdy viděla. Tvořily ji takřka identické domy, postavené podle jednoho ze tří typizovaných vzorů – byly to vcelku obyčejné, nepřilíš velké nemovitosti, určené pro střední třídu pracujících, která patrně představovala většinu obyvatel Omahy. U domů parkující vozy byly z velké části středně drahé americké modely, a protože byl zrovna všední den odpoledne, ulice byly prázdné – všichni byli v práci nebo vyzvedávali děti ze školy.

Jet ve Spojených státech ještě nikdy nebyla, takže čtvrť Normana Rockwella pro ni byla – stejně jako naprostá většina všeho ostatního, na co narazila – naprosto cizí. Všechno bylo strašně velké: nákupní centra, auta, lidé, silnice. Bylo to, jako kdyby někdo celou zemi předimenzoval. Nikdy nic podobného neviděla, ale byla odhodlaná snažit se tomu přizpůsobit a nebudit zbytečnou pozornost. Její největší výhodou byl v tuto chvíli fakt, že se jí podařilo všem dokonale zmizet z dohledu. Cestovala na jeden ze svých falešných

pasů, podle kterého byla nezávislou belgickou novinářkou, a nikdo jí nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.

Když dojela na kýženou adresu, zpomalila a zkušeným okem letmo přelétla nenápadný přízemní dům. Plot, za domem bezpochyby dvorek, garáž na dvě auta, asi tři ložnice – soudě podle velikosti. Naprosto nic, čím by se jakkoli odlišoval od stovek dalších domů na dlouhé, klidné ulici.

Zajela ke kraji vozovky a z cedule, umístěné na dvorku před sousedním domem, si opsala telefonní číslo do realitní kanceláře. Byla to šťastná náhoda. Pokud se dostane dovnitř, dozví se vše, co potřebuje vědět o vnitřním uspořádání domu, úrovni zabezpečovacích systémů, ostraze v okolí či dveřních a okenních zámčích.

Stinnou stránkou čtvrti bylo, že nabízela jen málo míst, kde by se dalo ukrýt, a navíc se zdálo, že tam každý každého zná, takže nebylo možné dům bez problémů sledovat. Musí zapojit veškerý svůj důvtip. Bude mít jen jeden pokus, aby dostala svoji dcerku, a nesmí to zpackat.

Pomalou projela ulicí a poznamenala si pár dalších telefonních čísel. Očividně tam bylo docela hodně prodávajících, kteří se stali obětí vleklé, již téměř pět let trvající finanční krize. Všechny cedule hlásaly to samé, totiž zabavení majetku či fakt, že dům je ve vlastnictví banky – včetně toho, který přímo sousedil s domem, který byl Jetiným cílem.

Nebylo už nic, co by tam ještě stálo za vidění. Teď si potřebovala obstarat mobil s předplacenou kartou a pak někde v okolí najít nějaký motel. Zatočila volantem a stejnou cestou, kterou přijela, si to namířila zpět. Když znovu mýjela dům, který ji zajímal, ohlédla se. Nezaznamenala tam žádné zjevné známky života, avšak vzhledem k tomu, že na předních oknech byly stažené rolety, bylo dost obtížné odhadnout, zda je někdo doma.